

SLADKÝ ŽIVOT

Lucy Kingová
Na čem
se shodnou

LUCY KINGOVÁ

NA ČEM SE SHODNOU

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

už teď v lednu budete mít zajímavou příležitost se zamyslet nad tím, co dokáže čas...

Já vím, je to banalita, všichni dobře víme, že čas je neomezený vládce, zastavit se nedá, utéct se mu nedá..., ale mně jde o něco jiného. Udělal jsem totiž takový pokus: v příbězích v edici Sladký život a Sladký život Duo budete mít možnost posoudit, jak se čas podepsal na tvorbě mých autorek. V lednu si totiž budete moci přečíst příběhy Ouvertura pro popelku a Vzporná Irka, obě od Lynne Grahamové. V únoru to budou povídky Provdám se za tebe, ale... a Levandulový vrch, opět od Lynne Grahamové, v květnu pak Jak si Ital přál a Napravený nepřítel, tentokrát od Jennifer Haywardové. Jak se asi čas podepsal na způsobu, jakým autorky píší, respektive psaly? Jednotlivé texty od sebe totiž vždy dělí minimálně deset let!

Myslím, že se ale nemýlím, odvážím-li se tipnout, že budete spokojená. Protože ať už se na tvorbě – počtu vrásek a dioptrií – čas podepíše jakkoliv, láska zůstane láskou.

A to je to, o čem mé autorky pro Vás psaly v minulosti a o čem píší i v současnosti!

S láskou

Váš Harlequin

Lucy Kingová

NA ČEM SE SHODNOU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Virgin's Night with the Greek

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Lucy King
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1093-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1094-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1095-2 (PDF)

PROLOG

„Cože?“

Leonidas Stanhope se ztěžka posadil na židli za svým ohromným skleněným psacím stolem. V hlavě mu začínalo těžce tepat a žaludek se mu kroutil. A to celé způsobila ta šokující zpráva, kterou mu právě oznámila jeho mladší sestra.

„Přesně tak. Chce se nechat malovat,“ zopakovala Daphne a vyhlížela přitom z okna, za nímž se rozprostíral Londýn zalitým pozdně květnovým sluncem. „Nahá. Prý to má být dárek k narozeninám. Pro Lazla. Příští týden mu bude sedmdesát.“

„Sedmdesát?“

„Já vím,“ prohodila Daphne. „Hádám, že je velkým fanouškem botoxu. Nechápu, proč mu nemůže prostě dát dárkový poukaz na nějakou další proceduru nebo tak něco.“

„To by nebylo tak duchaplné.“

Jeho sestra souhlasně zamručela. Leo zavřel oči a mnul si kořen nosu, přestože moc dobře věděl, že to žádnou úlevu nepřinese. Skandály své matky hladil už celé roky, od té doby, co se po náhlé smrti svého otce před dvanácti lety stal hlavou rodiny. Tehdy mu bylo sotva devatenáct. Některé z těch skandálů nestály za řeč, jiné ano, ale všechny ho vyčerpávaly.

Copak tomu nebude nikdy konec? Vždyť už jí bude šedesát. Kdy se už začne chovat důstojně a on si bude moci oddechnout? Jak se zdá, hned tak to nebude.

Povzdychl si a překonal touhu zatnout zuby. Musí se dát nějak dohromady a věnovat se téhle poslední akci své matky. „Myslel jsem, že se s Lazlem rozešli.“

Daphne se odvrátila od okna a posadila se ke stolu naproti bratrovi. „To bylo před dvěma měsíci,“ namítl sklíčeně a zabořila se do koženého potahu židle. „Už se zase usmířili. Prý jí chyběl sex.“

Leo zamrkal.

„Ten obraz má být součástí výstavy mladé britské malířky v Tate Modern. Za dva týdny. Tři dny před mojí svatbou. Věřil bys tomu?“

„Bohužel ano.“ Podrážděně si povzdechl. „Zajímá se jenom o sebe. Pochybuju, že ji vůbec napadlo, že se to nehodí.“

„Novináři budou šílet,“ pokračovala Daphne. Hlas se jí třásl a v tmavých očích se jí blyštělo. „Bulvár bude mít žně. A ty fotky... Bože. Každý na naší svatbě o tom bude mluvit a bude na ni zírat. Jako by nestačilo, jaké si vybrala šaty. Bílé. To jako vážně? Leo, já to asi nezvládnu. Netuším, co dělat. Copak tomu nedokážeme zabránit? Ari nám vůbec nepomůže, víš, co si o něm máma myslí. Prosil ji, aby se ještě pár týdnů držela zpátky, ale jen ho odbyla, že od číšníka si nenechá nic diktovat.“

„To si dokážu představit,“ zamumlal skrz zaťaté zuby.

„A nemůžeš s tím něco dělat?“

Samozřejmě že mohl. Řešit problémy a říkat lidem, co mají dělat, bylo součástí jeho práce. Byl totiž generálním ředitelem Stanhope Kallis, impéria v oblasti bankovníctví a námořní dopravě. A také byl nejstarší ze šesti sourozenců, které miloval a taky je ochraňoval.

Měl by s tím něco udělat. Nedokázal ignorovat, jak se jeho sestra snažila potlačovat pláč. Její roztřesený hlas se mu zabodával do hrudi jako nůž a vztek ho rozpaloval doběla.

Daphne toho musela překonat už dost. Před osmi lety, když jí bylo čtrnáct, jí diagnostikovali akutní myeloidní leukémii. Mnohem víc času strávila v nemocnici než mimo ni. Prošla několika transfuzemi krve a bojovala s infekcí. Musela podstoupit několik cyklů chemoterapie a radioterapie a protrpěla spoustu vedlejších účinků. Prognóza nebyla dobrá, ale Daphne ani tak neztrácela optimismus. Úsměv ji neopouštěl ani v těch nejhorších chvílích.

A tak nakonec překonala nepřízeň osudu a už tři roky byla v remisi, a vyhlídky byly velmi pozitivní. A ačkoliv on sám nikdy nerozuměl tomu, co na romantické lásce se všemi těmi emocemi a chaosem, který nevyhnutelně přinášela, vidí, Leo by nikdy nedovolil, aby jí zkazil den, o němž nikdo nevěřil, že se ho skutečně dožije.

„Nech to na mně.“

PRVNÍ KAPITOLA

Ponořená pod jiskřící hladinou úžasně studené vody doplávala Willow Jacobsová ke konci kamenem obloženého bazénu, udělala pozvolnou otočku, a aniž by vystříklo víc než jen pár kapek vody, dlouhými tempy plavala zase zpátky.

Paprsky řeckého slunce časného léta ji hladily na kůži jako hřejivý balzám a voda odplavovala bolest. Každé tempo zmírňovalo napětí v dlaních, pažích, ramenou a zádech z příliš dlouhého sezení v té samé pozici. Už skoro měsíc pracovala téměř nepřetržitě, pauzu si udělala jen na pár dní, ale ani přesto ji celé ty hodiny úmorné práce vůbec nevadily. Jak by mohly? Vždyť přece právě pracuje na nejlepším obraze, jaký kdy namaluje. Věděla to už od první tahů pastelem. Linie jako by samy nacházely svůj tvar a její prsty pracovaly naprosto přirozeně, bez většího úsilí.

Willow bylo jasné, že tahle vzácná a dokonalá alchymie se nezrodila z prostředí plného luxusu a pohodlí, v němž se právě nacházela. Stejně tak to nepřisuzovala ani náhlému přívalu inspirace a talentu. Ne, příčinou byla osoba, kterou měla zobrazit. Ta žena byla okouzlující a fascinující a zároveň naprosto pohlcená sama sebou.

Selene Stanhopeová byla výjimečně krásná žena, s vlasy barvy havraních křídel, temně modrýma očima

a tělem, které lhalo o jejím věku a nebylo na něm znát, že porodila šest dětí. Ke všemu navíc patřila k řecké smetánce a její život byl všechno, jen ne nudný. Pokud si zrovna nestěžovala na svého nejstaršího syna, jak je usedlý a jak je jeho jedinou životní radostí je překazit jí každou zábavu, ráda se jí svěřovala se svými vzpomínkami. Dlouze vyprávěla a pokaždé se přitom celá rozzářila. A tahle vnitřní zář se odrážela i na jejím portrétu.

Willow se na konci bazénu znovu otočila a v duchu zalitovala, že je ten obraz už skoro hotový. Vydržela by Selene poslouchat celou věčnost. O divokých večírcích pod křišťálovými lustry, dovolených strávených v Karibiku ve společnosti těch největších celebrit. O oblečení, marnotratnosti, o mužích...

Vyprávěla barvitě, vášnivě a rozhodně si nebrala servítky. Pro Willow měly příchuť hořkosti, protože v ní vyvolávaly vzpomínky na její vlastní matku, která zemřela před deseti lety a byla úplně opačný typ. Ačkoli si uměla představit, jak je asi takový život výzvou pro upjatého a citově chladného syna, Willow nabízely vhléd do exotického světa vyšší společnosti, který by jí, věčně švorc příslušnici střední třídy, zůstal navždy skrytý.

Na druhou stranu, až obraz dokončí, dostane za něj zapláceno. Nechá ho zarámovat, zabalit a poslat na výstavu, o které se nikdy ani neodvážila snít.

Výstava na takovém prominentním a proslulém místě představovala přechod mezi strádajícím umělcem a úspěchem. Možná jí to přinese mnohem víc, třeba lepší provize nebo další objednávky, a konečně dosáhne vzrušující kariéry, po které toužila a díky které si bude moci dovolit lépe přizpůsobit svůj život té příšerné endometrióze, která ji ovlivňovala téměř každý den.

Takže i když se její pobyt ve vile na Kifissii chýlil

ke konci, byl to spíš důvod k oslavě než k lítosti. Už napořád bude Seleně vděčná, že o ni projevila zájem, tehdy na akci v Londýně, kde Willow pracovala jako hosteska, aby si něco přivydělala, a že jí dala tuhle příležitost. Díky její otevřenosti a známostem se před Willow otevírala zářivá a nadějeplná budoucnost. Po dlouhých letech, co se snažila zvládnout bolest, která ji každý měsíc zachvátila, a zároveň se pokoušela prodrat do uzavřeného uměleckého světa, a přitom se uživit, se konečně všechno začalo usazovat.

V tu chvíli jí to poprvé doopravdy došlo. Zmocnila se jí úleva tak intenzivní, až se jí stáhly plíce. Zatočila se jí hlava a svaly náhle jakoby zvláčnely. Willow bojovala se závratí, lapala po dechu tak prudce, až vdechla vodu. Začala prskat a kašlat a ohánět se okolo sebe. Na okamžik se ponořila pod hladinu, ale hned se vynořila zase zpátky. Zase nad sebou začala získávat kontrolu, když ji najednou zezadu smetla nečekaná vlna a něco ji silně popadlo. Zachvátila ji panika. Nabitá adrenalinem se začala instinktivně kroutit, bušila okolo sebe rukama, cákala, kopala a bojovala o každý nádech. Ale ocelově pevné sevření povolit nedokázala.

„Nechte mě být!“ Ať už ji držel kdokoliv, začal ji táhnout k okraji bazénu.

„Uklidněte se,“ mumlal jí do ucha hluboký mužský hlas s lehkým přízvukem. „Držím vás.“

Ale ona nepotřebovala pomoc. Byla v pohodě. „Okamžitě mě pusťte.“ Zběsile se snažila vymanit se neznámému samozvanému zachránci.

„Přestaňte a uklidněte se. Ještě to zhoršujete.“

„Já že to zhoršuju?“

„Snažím se vás zachránit, abyste se neutopila.“

„Netopila jsem se.“

„Máte štěstí, že jsem dorazil právě včas.“

Štěstí? Haha! „Okamžitě. Mě. Pusťte.“

Willow zařala zuby a pěstmi bušila neznámého do předloktí, ale bez úspěchu. Své sevření nepovolil ani trochu, bez ohledu na to, jak silně se snažila vrazit mu loket do žeber nebo ho kopnout do slabin. Ve skutečnosti ji držel snad ještě pevněji, takže se naopak nedokázala skoro nadechnout.

Na druhou stranu měl s tím mlácením okolo sebe pravdu. Jen se tím zbytečně připravovala o energii, kterou bude potřebovat, až se dostane na břeh. Pokud by se na chvíli podvolila té jeho neskutečné síle a nechala ho dokončit tuhle naprosto zbytečnou záchrannou akci, aspoň to celé rychle skončí.

Takže se Willow nakonec raději podvolila, aby si udržela sílu a přičetnost, čímž si téměř vzápětí vysloužila souhlasné hluboké zamručení.

Ale jak ji dlouhými, sebejistými tempy táhl ke břehu, už si nebyla tak jistá, že to byl dobrý nápad. Mělo by se jí dýchat snadněji, jenže si uvědomila, že až dosud se k ní žádný muž takhle netiskl. Úplně nepolíbená nebyla – přece jen jí bylo čtyřiaadvacet –, ale dál než k polibku to nikdy nezašlo. Dočetla se, že kvůli její nemoci býval sex někdy mučivě bolestivý, a upřímně – v životě už zažila tolik bolesti, že další už nepotřebovala. A navíc by bylo hrozně trapné všechno vysvětlovat. Děsila ji představa, že by ji někdo označil za upjatou a frigidní. Dosud nepotkala nikoho, kdo by za to riziko stál, i když to líbání bylo párkrát vážně příjemné.

Byla ale každá mužská hrud' takhle pevná? A předloktí tak svalnatá? Když sebou přestala mrskat a narážet do něj zadkem, díkybohu, chytil ji trochu jinak, takže se mu hlavou opírala o rameno a na tváři cítila jeho dech. Vlastně na něm tak trochu ležela – na muži, kterého neznala a vlastně ho ještě ani neviděla – a to ji znepokojovalo, mírně řečeno.

Naštěstí se během pár minut dostali k okraji bazénu.

Jakmile ocelově pevné sevření povolilo, Willow uskočila stranou a chytila se za okraj. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, protřela si oči, ve kterých ji štípala voda, a pak se otočila ke svému nečekanému zachránci, rozhodnutá zjistit, co je dotyčný zač a co si vůbec myslel, že dělá.

Ale jakmile ho spatřila, úplně ztratila řeč. Srdce se jí na okamžik zastavilo a plíce se zase stáhly. Jeho oči měly temně okrovou barvu, olivová kůže ukazovala na řecký původ a jeho postavu by mu záviděl i Michelangelův David. Tmavé vlasy se mu lepily k hlavě, ale z fotek věděla, že jsou černé, protkané světlejšími pramínky. Byl velice pohledný, ale na první pohled také velmi upjatý. Přesně takový, jak ho popisovala jeho matka.

Okamžitě si vybavila, jak si Selene na svého nejstaršího syna neustále stěžovala, jak se pokoušel získat nad ní převahu, jakmile se mu naskytla příležitost a že by s portrétem rozhodně nesouhlasil, kdyby o něm tedy věděl. Proto jediné, na co Willow v tu chvíli dokázala myslet, bylo jakou zábavu sem přišel asi překazit teď?

Zjevně roztřesená Willow se k němu obrátila zády a plavala ke schůdkům. Leo si vytřepal vodu z vlasů, zapřel se o okraj bazénu a jediným mocným pohybem vylezl z vody. Pořád se ještě vzpamatoval z událostí, které se odehrály během posledních pěti minut.

Do vily stojícím na jednom z nejdražších a prvotřídních předměstí Atén dorazil před čtvrtěhodinou. Byl sám na sebe naštvaný, protože nedokázal splnit to, co své sestře slíbil. Jakmile Daphne včera odpoledne odešla z jeho kanceláře, pustil se do akce. Ale ředitel galerie Tate Modern nebyl tak ochotný, jak očekával, a jeho naléhání, aby byla výstava zrušena, nevyhověl. Lazlo ani jeho matka mu nezvedali telefon, což nebylo

nijak překvapivé. Poslední možností tak bylo přemluvit samotnou malířku. Právě proto Leo zabavil rodinné letadlo a ráno odletěl z Londýna.

Na Selene narazil v salonu a hned jí sdělil, proč přijel. Potom začal pátrat, kde by asi tak mohla být Willow. Dlouhými kroky zamířil na terasu. Koutkem oka zachytil pohyb, proto se vydal přímo k bazénu. Cestou minul pohovku, na které se povaloval ručník a na stolku hned vedle ležela knížka a sklenice s koktejlem. S ironickým úšklebkem si pomyslel, že za ten měsíc, co tu údajně pracovala, se malířka v téhle luxusní vile s personálem stihla dobře zabydlet.

Na okamžik si pomyslel, jestli bude s jeho nabídkou za to, že zmizí ona i ten obraz, souhlasit nebo vycítí příležitost a bude se snažit z něj vytáhnout dvakrát tolik. Jenomže pak uviděl, jak se zastavila uprostřed tempa a zmizela pod hladinou. V tu chvíli se v něm ozval přirozený instinkt zachránit kohokoliv, kdo se ocitl v úzkých.

Leo svého rozhodnutí ani na okamžik nelitoval, bez ohledu na to, jak moc se Willow bránila a namítala, že jeho pomoc nepotřebuje. Když šlo o obchod, dokázal být nelítostný, a také byl rozhodnutý minimalizovat hrozbu, že Daphne bude nešťastná. Jenže to neznamenal, že by Willow nechal utonout. Před lety jeho nejmladší sestra Olympia na plaveckých závodech v bazénu omdlela a Leo byl jediný, kdo si všimnul, že se potopila až ke dnu. Proto dobře věděl, že opatrnosti není nikdy nazbyt.

Litoval však toho, že tu teď stál úplně promočený a bosky, protože boty a sako si sundal, než se vrhnul do bazénu. Mokrý košile se mu lepila k hrudníku a kalhoty mu těsně obepínaly stehna. Dojem, který tak vzbuzoval, byl na hony vzdálený chladné sebekontroly a neotřesitelné autoritě, kterou dával najevo téměř za každých okolností.

Ještě že je tak vysoký a svalnatý, pomyslel si zachmuřeně, zatímco si stahoval ponožky a skláněl se pro sako. Když se mu Willow tiskla k hrudi, jak ji táhl do bezpečí, připadala mu mnohem drobnější než on. A křehká, navzdory tomu, jak vytrvale do něj kopala. Když se konečně uklidnila, vnímal, jak pružné a měkké je její tělo.

Ne že by ho její tělo nějak obzvlášť zajímalo, pochopitelně. Titěrné černé bikiny, které měla na sobě, jen stěží zakrývaly štědré křivky, zato odhalovaly dlouhé, snědé a dokonale tvarované nohy. Jenže ženská krása ho nechávala chladným, a nic na tom nehodlal měnit ani teď. Nebyl jako jeho matka, neřídil se svými vrtochy, emocemi, smyslností. Nebyl tak do sebe zahleděný, lehkomyšlný a nevyžíval se v trapných skandálech.

Přinejmenším teď už ne.

V mládí si bezstarostně užíval života plnými doušky i rodinného bohatství a privilegií, což znamenalo, že se mohl naplno věnovat své lásce k lodím a plavit se na těch nejlepších jachtách s tou nejlepší výstrojí. Věřil, že je nepřemožitelný. Jenže když jeho otec zemřel na infarkt a Leo musel převzít jeho roli hlavy rodiny – mnohem dříve než kdokoli očekával, a na niž nebyl vůbec připravený –, stal se dokonalým příkladem síly a sebeovládání. Byl zvyklý, že ho ostatní poslouchají, až na výjimečné případy, které povětšinou zahrnovaly neukázněné členy rodiny. Obyčejně bývaly jeho příkazy okamžitě splněny.

Takže pro něj vůbec nebylo zklamáním, když se Willow utřela do ručníku a zahalila se do růžového hedvábného županu. Bez potíží si z hlavy vymazal vzpomínku na to, jak do něj ve vodě narážela zadkem a na saténově hebkou kůži, které se dotýkal svými prsty. Neměl jediný důvod se k ní přiblížit natolik, aby v jejích smaragdově zelených očích spatřil jantarové

odlesky. Nehty na nohou měla nalakované každý jinou barvou, což dráždilo jeho smysl pro pořádek, takže se na ně prostě odmítl dívat. A totéž platilo i o spoustě náušnic, které jí zdobily uši, a kamínek v nose.

Záleželo mu jen na tom, aby úspěšně dokončil svůj úkol a ujistil se, že sestrina svatba proběhne bez komplikací a skandálů. A právě teď a právě tady pro to udělá cokoliv.

Willow přemítala nad tím, proč se Leo Stanhope rozhodl navštívit svou matku, a nějak vycítila, že to nepřinese nic dobrého. Takže jí ani nebylo líto, že si Leo oblékl sako a zapnul ho, protože se mu mokrá košile lepila na tělo tak těsně, až odhalovala naprostoto nevídané svaly.

Nicméně na tom, jak vypadal, vůbec nezáleželo, ani na té jeho impozantní výšce nebo čiré mužnosti, kterou ještě před chvílí měla přímo před očima. Pokud existovala jen minimální šance, že se nějak dozvěděl o tom portrétu a přijel, aby vyjádřil svůj nesouhlas, musí si zachovat svůj důvtip. A pokud ne, pokud se tu objevil prostě jen tak, a náhodou ji viděl z okna, jak sebou plácá v bazénu, a chtěl se vyhnout papírování s jejím hypotetickým utonutím, pak stačí, když se představí, zamumlá „děkuji“ a vrátí se zpátky k práci. Ať už to byla kterákoliv z možností – a ta druhá byla mnohem lepší –, bude v každém případě dobré zachovat si profesionální přístup.

„Willow Jacobsová,“ představila se, široce se usmála a napřáhla k němu ruku. „Vy musíte být Leo.“

S podmračeným výrazem jí letmo potřásl rukou, pak prošel okolo ní a odtáhl jednu ze šesti židlí rozeštavených okolo stolku vedle bazénu.

„Vím, kdo jste,“ řekl zpřímá a dlouhým štíhlým ukazováčkem ukázal na další židli. „Posaďte se. Musíme si promluvit.“

Willow spustila ruku k boku a žaludek se jí stáhl. Fajn. Takže tu je kvůli ní. „A o čem?“

„O vašem obraze, na kterém je má matka. Nahá.“ Přesně toho se obávala.

Podle Leova výrazu a příkrého tónu jeho hlasu odhadovala, že nestrpí žádné hádky a z toho, co věděla od Selene, byl zvyklý lidem přikazovat, co mají dělat, a očekával, že to ihned splní. Jenže Willow nehodlala být jednou z nich. Rozhodně ne, pokud se chystal zničit její budoucnost, v kterou tak zoufale doufala. V sázce prostě bylo až příliš mnoho.

A krom toho, mohla z něj vyzařovat intenzivní, temnělá otažítost, a i když slunce zapadající za jeho zády mu dodávalo skoro až božskou auru, díky Selene věděla, že Leo není tak nepřemožitelný, jak se snažil působit.

„Radši postojím,“ odpověděla, zvedla bradu a založila si ruce před sebou, jako by mu chtěla dát najevo, že se nenechá jen tak zastrašit.

„Fajn.“ Vstal a došel téměř těsně k ní. „Půjdu rovnou k věci.“ Stál dost blízko na to, aby cítila, jak se chvěje napětím. Dost blízko na to, aby se ho dotkla.

Willow potlačila nutkání se instinktivně stáhnout z jeho dosahu. „Jen do toho.“

„Ten váš obraz se nebude vystavovat.“

Cože? „O tom nerozhodujete vy.“

Neušlo jí, že našťavaně zařal čelist. „Nikdy nesmí vyjít na světlo.“

„To rozhodně musí,“ namítla, narovнала se v zádech a vystrčila bradu ještě o něco bojovněji.

„Je to výjimečný obraz. Můj dosud nejlepší.“

„Na tom nezáleží.“

Willow se naježila. Ať byl jak chtěl pohledný a dobře stavěný, tahle jeho poznámka byla šokující. „Mně ano.“

„Nevím, kolik vám platí moje matka, ale dám vám dvakrát tolik.“

„Ne.“

„Třikrát tolik.“

„Ne.“

„Tak kolik chcete?“

„Mě neuplatíte,“ vyprskla se stejnou neomaleností, jaká byla vlastní i jemu.

Skepticky nakrčil jedno obočí. „Tomu se mi nechce věřit.“

Na okamžik na něj zůstala jen oněměle zírat. Chápe správně, co se jí snaží naznačit? „Co přesně tím chcete říct?“

„Nejste zrovna moc známá,“ prohodil. V duchu musela uznat, že má pravdu. „Takže jak se stalo, že obraz mé matky malujete právě vy?“

„Sice vám do toho nic není,“ odpověděla chladně Willow, „ale potkaly jsme se na otevření nové galerie v Londýně. Pracovala jsem tam jako hosteska a jí se líbily moje vlasy. Daly jsme se do řeči a ona se zmínila, že by si chtěla nechat namalovat portrét. Poslala jsem jí pár fotek svých obrazů a bylo to.“

„Vždycky to trvá celý měsíc?“

„Většinou tak dva tři týdny.“ Záleželo na jejím menstruačním cyklu, ale s tím se mu svěřovat nebudě. „U ní to trvá déle, protože pořád někam mizí.“

„Takže jste se sem nastěhovala.“

„Pozvala mě.“ Otravovalo ji, že se vůbec pokouší mu něco vysvětlovat, když to nebylo vůbec potřeba. „Vlastně na mě docela naléhala. Měla jsem z toho dojem, že si připadá osamělá.“

„Osamělá?“ zopakoval s neveselým zasmáním. „To je směšné. Neustále je obklopená spoustou lidí, a někteří z nich jsou známí tím, že neváhají zneužívat její štědrosti.“

„No, už jednou kdosi zpíval o tom, jak osaměle si

připadá uprostřed davu lidí, a vy si myslíte o lidech, co využívají vaši matku, co chcete. Ale já k nim nepatřím.“

Leo přimhouřil oči a přemýšlel nad jejími slovy. Navzdory tomu, jak ji urazil, si Willow zdráhavě uvědomovala, odkud se ty jeho obavy a obvinění vůči ní, i když falešná, berou. Jeho rodina nejenže patřila k těm nejznámějším rodinným klanům na světě, ale také k nejbohatším. On sám se pravidelně objevoval v žebříčcích největších boháčů. Nic o ní nevěděl a, což se dalo svým způsobem pochopit, očividně měl pochybnosti o správnosti Seleniných rozhodnutí.

„Co přesně vám na tom obrazu vadí?“ zeptala se raději a vrátila se tak zpátky k tématu. Sice by mu mohla vysvětlovat svoje důvody, ale stejně by jí nevěřil. „Viděl jste ho vůbec?“

Leo se viditelně otrásl a zamrkal. „Cože? Ne. Nic horšího si nedokážu představit.“

„Měl byste ho vidět. Je velmi vkusný. Vaše matka je nádherná žena. Je zamilovaná a láska z ní doslova září.“

„Ona je věčně zamilovaná. Nebo si to aspoň myslí.“

Zřetelné opovržení, s jakým to vyslovil, vzbudilo její zvědavost. „Vadí vám snad něco na lásce?“

Leo ucedil skrze zařatou čelist: „Vadí mi, že obraz mojí matky ve zralém věku, na němž je nahá, má být veřejně vystavovaný.“

„Tak zaprvé, ani nevíte, jaké máte štěstí, že bude vaše matka ve svém věku zachycena na plátně a její obraz bude vystavovaný,“ odpověděla Willow a polkla malý knedlík v krku. „Ta moje zemřela před deseti lety. Mně bylo čtrnáct, jí třicet devět. Dala bych cokoli za to, aby tu byla a já ji mohla malovat, ať už byla jakákoliv a jedno jestli oblečenou, nebo neoblečenou.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Na čem se shodnou.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.